

Med Hensyn til Lovens Form i det Hele blev det igaar med Styrke fremhævet af den ærede 7de Landstingsmand for Kjøbenhavn (David), at det maatte ansees for en væsentlig Mangel ved denne Lov, at den fremtraadte, efterat vi kun saa kort Tid isorveien havde faaet en Indtægtslov i en fra denne forskjellig Stikkelse. Det ærede Medlem fremhævede Bigtigheden af Stabiliteten i Skatteforholdene og henviste i saa Henseende til Englands Exempel, hvor man i mange Aar umbød at forandre den Indkomsskat, med hvilken man først begyndte. Jeg kan fuldkommen være enig med det ærede Medlem i, at Stabilitet i Henseende til Skattelove er af stor Bigtighed; men, hvorvidt man i det enkelte Tilfælde skal holde paa en Skattelov eller ikke, maa dog vistnok beroe paa, hvor heldig den er affattet, og Exemplet fra England, troer jeg ikke, beviser Noget, sænd man saaer undersøgt, hvor heldig man der har været med at fastsætte den første Skat. Har man været heldig ved den første Affattelse, saa er det ikke saa forunderligt, at man bliver staaende ved den i en længere Aarrække; maa det derimod erkjendes, at vi ved den første Indkomsskatlov hos os have været meget uheldige, saa er det ikke at dable, at man skyder sig med at komme over til noget Bedre, og jeg er temmelig sikker paa, at ikke Mange ville være uenige med mig, naar jeg siger, at det Held, man har havt med Affattelsen af Skatteloven i 1864 ikke har været stort. Det er en bekjendt Sag, at den paa mange Steder har vist sig at have, jeg troer at kunne sige, den største Feil, som nogen ny Skattelov kan have, den har paa ikke saa Steder, hos ikke saa Mennesker, forarsaget større Uregulser ved den Maade, hvorpaa Loven traadte frem, ved de Ulemper, den medførte, end ved selve det Beløb, der skulde udredes, og det er virkelig en slem Anke mod en Skattelov. Jeg skal i denne Henseende tillade mig at minde om, at denne Skattelov begyndte med en dobbelt Vilkaarlighed. Man fordeelte paa Landet efter Skjøn i større Kredse det Beløb, man vilde have ud. Dette blev atter fordeelt efter Skjøn i mindre Kredse, altsaa atter en Vilkaarlighed, og først efterat man saaledes havde begyndt med to Vilkaarligheder, kom man til Communerne med Skatteloven og

bad dem om at gennemføre den. Det er det Grundlag, hvorpaa man stillede sig i 1864, og, at man ikke bliver staaende derved, troer jeg ubetinget maa billiges. Jeg skal derfor holde paa, at man bestemmer et Procentbeløb, der skal udredes af den Skatteindtægt, som man saaer ud ved Skatteansættelsen. Den anden Fremgangsmaade har ganske sikkert det Fortrin, at man forud kan vide, hvormeget man saaer ind; og det er en Ulempe, at Skatten muligvis kan blive endeel større eller mindre, end man beregner, især i det første Aar; men saa slette ere dog vore finansielle Tilstande heller ikke, at det skulde komme an derpaa, om vi i det første Aar, Skatten bestaaer, ikke aldeles nøiagtigt beregnede det Beløb, hvormed den vilde komme ind. Man vil da, naar man har Erfaring for sig, have Leilighed til i de følgende Aar at indrette sig i saa Henseende, og deri ligger saaledes ingen Vanfselighed. Jeg maa altsaa bestemt fraraade, at man bliver ved Contingentsystemet.

Den sidste ærede Taler omtalte en Sag, der oftere har været bragt paa Bane, nemlig Beskatningen efter Formue og Leilighed, og det ærede Medlem beklagede, at man ikke havde havt bedre Regler til at opkræve efter. Jeg troer ogsaa, at det ærede Medlem har Ret deri, endstjøndt man kunde henvise til en Lov af et temmelig nyt Datum, ved hvilken netop de Regler vare fastslaaede, efter hvilke Formue- og Leiligheds skatten skal opkræves, nemlig Lov af 11te Februar 1863. I denne bestemmes nemlig, at det indtil videre skal have sit Forblivende ved de hidtil fulgte Regler med Hensyn til Beskatningen efter Formue og Leilighed. Men hvilke ere da disse Regler? Ja, jeg veed ikke at give noget bedre Svar derpaa end ved at minde om et Spørgsmaal, som jeg, dengang denne Sag forelaa i Folkethinget, tillod mig at rette til den daværende Indenrigsminister. Jeg spurgte ham, hvilke de Regler vare, som meentes i Loven. Han svarede, at, saavidt ham bekjendt, var den Regel, der fulgtes ved denne Beskatning: „bedste Bestub“. Enhver søgte at slyde det meest Mulige fra sig over paa de Andre. Jeg troer, det er en ret træffende Charakteristik af Beskatningen efter Formue og Leilighed, men, om det just kan opmuntre ti